

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2019 r. — Puigdemont i Casamajó i Comín i Oliveres/Parlament**(Sprawa T-388/19)**

(2019/C 270/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Carles Puigdemont i Casamajó (Waterloo, Belgia); Antoni Comín i Oliveres (Waterloo) (przedstawiciele: adwokat P. Bekaert, B. Emmerson QC, adwokaci G. Boye i S. Bekaert)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu odmawiającej skarżącym dostępu do specjalnej służby recepcyjnej utworzonej dla wybranych posłów do Parlamentu Europejskiego oraz instrukcji Przewodniczącego Parlamentu z dnia 29 maja 2019 r., która uniemożliwiła im złożenie pisemnego oświadczenia wymaganego na podstawie art. 3 ust. 2 regulaminu Parlamentu Europejskiego;
- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu, potwierdzonej pismem Przewodniczącego Parlamentu z dnia 27 czerwca 2019 r. bez podstawy prawnej, o nieuwzględnieniu ogłoszonych oficjalnie przez Hiszpanię wyników wyborów do Parlamentu Europejskiego z dnia 26 maja 2019 r. oraz późniejszej decyzji o uwzględnieniu innej i niepełnej listy posłów wyłonionych w wyborach, przekazanej w dniu 17 czerwca 2019 r. przez władze hiszpańskie, która nie obejmuje skarżących;
- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu o uznaniu komunikatu hiszpańskiej komisji wyborczej z dnia 20 czerwca 2019 r. za równoznaczny z pozbawieniem skuteczności poświadczenia o uzyskaniu przez skarżących wyboru do Parlamentu Europejskiego, które stanowi niezgodne z prawem stwierdzenie wakatu, a tym samym narusza z winy Parlamentu art. 13 aktu wyborczego z 1976 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu, potwierdzonej pismem Przewodniczącego Parlamentu z dnia 27 czerwca 2019 r. bez podstawy prawnej, odmawiającej zagwarantowania skarżącym, zgodnie z art. 3 ust. 2 regulaminu Parlamentu Europejskiego, prawa do zasiadania w Parlamencie i w jego organach oraz do korzystania z pełni związanych z tym praw od dnia pierwszego posiedzenia do czasu wydania orzeczenia w sprawie sporów wniesionych zarówno do Parlamentu, jak i do hiszpańskich organów sądowych;
- stwierdzenie nieważności decyzji Przewodniczącego Parlamentu, potwierdzonej pismem Przewodniczącego Parlamentu z dnia 27 czerwca 2019 r. bez podstawy prawnej, odmawiającej skarżącym prawa do korzystania z przywilejów i immunitetów na podstawie art. 9 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, zgodnie z art. 8 regulaminu Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami postępowania i zasądzenie od strony pozwanej, na podstawie art. 340 akapit drugi TFUE, odszkodowania za poniesioną szkodę: utratę miesięcznego wynagrodzenia należnego posłom do Parlamentu Europejskiego oraz symbolicznego 1 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że decyzja Parlamentu odmawiająca skarżącym dostępu do specjalnej służby recepcyjnej utworzonej dla nowo wybranych posłów do Parlamentu Europejskiego oraz instrukcja Przewodniczącego Parlamentu z dnia 29 maja 2019 r. naruszają art. 20, 21 i art. 39 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja Parlamentu o nieuwzględnieniu ogłoszonych oficjalnie przez Hiszpanię wyników wyborów do Parlamentu Europejskiego z dnia 26 maja 2019 r. oraz późniejszej decyzji o uwzględnieniu innej i niepełnej listy posłów wyłonionych w dniu 20 czerwca 2019 r. przekazanej przez władze hiszpańskie, która nie obejmuje skarżących, narusza art. 12 aktu wyborczego z 1976 r. i art. 3 ust. 2 decyzji Rady Europejskiej 2018/937 ⁽¹⁾ w związku z art. 39 ust. 2 karty, art. 10 ust. 1 i 2 TUE, art. 14 ust. 2 i 3 TUE oraz art. 1 ust. 3 aktu wyborczego z 1976 r.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że decyzja Parlamentu o uznaniu komunikatu hiszpańskiej komisji wyborczej z dnia 20 czerwca 2019 r. za równoznaczny z pozbawieniem skuteczności poświadczenia o uzyskaniu przez skarżących wyboru do Parlamentu Europejskiego stanowi niezgodne z prawem stwierdzenie wakatu, które narusza z winy Parlamentu art. 13 aktu wyborczego z 1976 r, a tym samym narusza art. 6 ust. 2, art. 8 i 13 aktu wyborczego z 1976 r. w związku z art. 39 ust. 2 karty, art. 10 ust. 1 i 2 TUE, art. 14 ust. 2 i 3 TUE oraz art. 1 ust. 3 aktu wyborczego z 1976 r.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że decyzja Parlamentu odmawiająca zagwarantowania skarżącym, zgodnie z art. 3 ust. 2 regulaminu Parlamentu Europejskiego, prawa do zasiadania w Parlamencie i w jego organach oraz do korzystania z pełni związanych z tym praw od dnia pierwszego posiedzenia do czasu wydania orzeczenia w sprawie sporów wniesionych zarówno do Parlamentu, jak i hiszpańskich organów sądowych narusza art. 3 ust. 2 regulaminu Parlamentu Europejskiego oraz art. 5 ust. 1 i art. 12 aktu wyborczego z 1976 r. w związku z art. 39 ust. 2 karty, art. 10 ust. 1 i 2 TUE, art. 14 ust. 2 i 3 TUE oraz art. 1 ust. 3 aktu wyborczego z 1976 r.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że decyzja Przewodniczącego Parlamentu odmawiająca skarżącym prawa do korzystania z przywilejów i immunitetów na podstawie art. 9 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej narusza art. 5 ust. 2 regulaminu Parlamentu Europejskiego, art. 6 ust. 2 aktu wyborczego z 1976 r. i art. 9 wspomnianego protokołu w związku z art. 39 ust. 2 karty, art. 10 ust. 1 i 2 TUE, art. 14 ust. 2 i 3 TUE oraz art. 1 ust. 3 aktu wyborczego z 1976 r.

⁽¹⁾ Decyzja Rady Europejskiej (UE) 2018/937 z dnia 28 czerwca 2018 r. ustanawiająca skład Parlamentu Europejskiego (Dz.U. 2018, L 1651, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2019 r. — Coppo Gavazzi/Parlament

(Sprawa T-389/19)

(2019/C 270/50)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Maria Teresa Coppo Gavazzi (Mediolan, Włochy) (przedstawiciel: M. Merola, avvocato)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie za niebyły lub stwierdzenie całkowitej nieważności aktu, o którym skarżąca została powiadomiona w drodze zaskarżonego komunikatu, poprzez który Parlament Europejski ponownie określił uprawnienia emerytalne z tytułu zaprzestania aktywności i nakazał odzyskanie kwoty wypłaconej na podstawie poprzedniego wyliczenia emerytury;